

JÓZSUÉ

1-8. FEJEZET

Mózesnek, az ÚR szolgájának halála után ezt mondta az ÚR Józsuénak, Nún fiának, Mózes szolgájának:

A „Mózes szolgája” kifejezés azt jelenti, hogy Józsué valóban szolgált Mózesnek. Sajnos a szolgálat kifejezés értelmét nagyon elferdítettük. Sok szolgája Istennek nem úgy tekint a pozícióra, mint egy valódi szolgálatra, hanem már-már elvárják az emberektől, hogy őket szolgálják ki.

Jézus azt mondta, hogy *aki első akar lenni közöttetek, az legyen mindenki rabszolgája*. Isten igazi szolgája az, aki nem várja el, hogy őt szolgálják, hanem azért van ott, hogy az embereket szükségükben kiszolgálja. Így Józsué szolgálatát úgy kell értelmezni, hogy Mózes személyi szolgája volt. Mindig követte őt mindenhová, ő volt a segédje.

Mózes halála után Isten kiemelte őt és Mózes helyett az egész népet kellett szolgálnia. Hűséges volt kis dolgokban, és ezért az Úr nagy dolgokat bízott rá. A sorrend mindig így van Istennél. Jézus azt mondta: *kevésen hű voltál, sokat bízok rád ezután*. Ugyanakkor azt is kérdezte, hogy „ha a kis dolgokra nem tudtál figyelni, akkor hogyan bízzam rád a Királyság dolgait?”

Az Úr arra bátorít, hogy minden szolgálatban hűségesek legyünk. Sokszor lenézünk bizonyos szolgálatokat Krisztus testén belül, és irigykedünk más szolgálatokra, és vágyakozunk rá. Egyes szolgálatokat az emberek sokkal jobban megbecsülnek, mint másokat, főleg a pásztor pozícióját nézik nagy kívánsággal, mert emberek előtt végezhető.

Ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy az én szolgálatom fontosabb a te szolgálatodnál. Vannak olyan szolgálatok, amelyek nem vonnak magukra figyelmet, mégis Isten ezeket létfontosságú szolgálatokká tette a gyülekezetében. A közbenjáró imádsággal szolgálókat nagyon ritkán szokták ismerni, mégis hatalmas jelentősége van, és Isten előtt nagy tisztességnek örvend ez a szolgálat. Aki ebben a szolgálatban szolgál hűségesen, az nagy jutalmat fog kapni Istentől.

Nem tudom, hogy vannak-e ülésorok a mennyben. Remélem, hogy nem, de ha mégis, akkor én bizonyára a hátsó sorokban kell legyek majd, mert nagyon sok visszajelzést kapok a szolgálatommal kapcsolatban. Nagyon jó, hogy olyan sok szeretetet, melegséget, kedvességet kapok tőletek, de attól tartok, hogy minden jutalmamat itt a földön fogom megkapni, és semmi sem marad a mennyországra.

Ott aztán a hátsó sorokban kell álljak lábujjhegyen, és az első sorokban olyanok lesznek közületek, akik sosem álltak emberek előtt, sosem kaptak népszerű szolgálatot. A „szürke” szolgálatokban hűségesek voltak, és ez lesz a jutalmuk.

Nem szabad úgy tekintsünk a gyülekezeti alkalmazottakra, mintha csak ők lennének Istennek egyedüli teljes munkaidős szolgálói. Titeket mindnyájatokat elhívott Isten a teljes idejű szolgálatra. Lehet, hogy a fizetéseket egy másik cég adja, de Isten arra hívott el, hogy egész nap az Urat szolgáljátok. Bármit tesztek vagy mondtok, azt Isten dicsőségére kell tegyétek, úgy mint az Úrnak, mert tudjuk, hogy Tőle kapjuk meg a jutalmunkat.

Józsué Mózesről kapta ezt a nevet, mert eredetileg Hoseásnak hívták, ami szabadulást jelent. Mózes látta a benne levő értékeket, és elnevezte Józsuénak, amely azt jelenti, hogy „Yehova, a szabadulás”, és megegyezik Jézus nevével. Józsué héberül ugyanaz, mint Jézus görögül.

Józsue Krisztusnak előhírnöke, mivel ő vezette be a népet az Igéret földjére. Mózes csak Egyiptomból a határig tudta vezetni őket, de nem vezethette be őket oda. Mózes a törvényt jelképezi, és a törvény nem juttathat be téged Isten áldásainak teljességébe, csak a határig vihet el. Ezért kellett Mózes átadja a vezetést Józsue-nak, aki be tudta vezetni őket Isten ígéreteibe.

Isten egy minden mértéket felülmúló bővülködő életet készített nektek elő Jézus Krisztusban. Nem Isten akarata az, hogy lelki hullámvasúton éljétek le az életeteket. Az Ő akarata az, hogy teljesen birtokba vegyétek azt a gazdag életet, amelyet Jézus Krisztusban adni akar nektek, és győzedelmes életnek örüljétek Krisztusban. De a törvény nem tud bevezetni oda titeket, csak Jézus Krisztus.

Az új kapcsolatuk Istennel most már hiten alapul, és hitben kell kilépjenek ahhoz, hogy beléphessenek az Igéret földjére. Kánaán meghódítása a keresztények életének részét jelképezi, amikor már belépnek abba a győzedelmes életbe, amit Isten előkészített számukra, miközben a test vágyainak óriásait kezdik legyőzni.

Érdekes, hogy Józsue csak egy bizonyos ideig vezette őket: a föld elfoglalásáért harcolt, de sohasem érkezett meg a nyugalom helyére. Ez aztán Jézus Krisztus dolga lett. A Zsidó levélben olvashatunk erről, hogy Jézus befejezett munkájában nyugodhatunk meg, és örök békességet nyerhetünk általa.

Az én szolgám, Mózes meghalt. Most azért indulj, kelj át itt a Jordánon, te és ez az egész nép arra a földre, amelyet én adok Izráel fiainak.

Nektek adtam minden helyet, ahová léptek, ahogyan megígértem Mózesnek.

Nagyon szeretem ezt, mert ez azt jelenti, hogy belépve azt követeljük csak, ami már a miénk. Múlt időt használva mondja, hogy Isten már nekünk adta a győzelemmel teli életünket, és csak annyi a dolgunk, hogy belépünk és hitben megragadjuk azt. Kérhetjük Isten áldásait és ígéreteit. Figyeljünk arra, hogy ha már Isten nekünk ígérte ezeket, akkor vegyük is át ezeket Tőle. Fontos, hogy a testünk vágyai feletti győzelmünket kérjük és vegyük át tőle.

A pusztától és a Libánontól a nagy folyamig, az Eufrátesz folyamig, nyugat felé pedig a nagy tengerig a ti területek lesz a hettiták egész országa.

Tragikus, hogy ők nem foglalták el az egész országot, annak ellenére, hogy Isten nekik ígért minden helyet, ahová lépnek. Sohasem értek el az Eufráteszig, nem vették át Istentől, amit már eleve nekik adott. A szomorú igazság az, hogy mi is elfelejtjük átvenni azt, amit Isten nekünk adott, mert nem lépünk be teljesen a Jézus Krisztusban levő győzedelmes életünkbe.

Sokszor tétovázunk, vagy megelégszünk azzal, ami már a miénk, és kényelmesekké válunk lelki növekedésünkkel kapcsolatban. Eljutunk egy magaslatra, hálát adunk Istennek, és tovább már nem törekszünk előre. Pedig az Írás mindig arra bátorít, hogy menjünk tovább, tovább az áldások teljességébe. Isten olyan sok mindent készített elő és olyan sok mindent akar tenni értetek. Lépjetek be, és hitben vegyétek át, mert a tietek minden!

Senki sem állhat ellened egész életedben. Veled leszek, ahogy Mózesrel is veled voltam. Nem maradok el tőled, nem hagyok el.

Légy erős és bátor, mert te teszed ezt a népet annak az országnak az örökösévé, amelyről megesküdtem atyáiknak, hogy nekik adom.

Csak légy igen bátor és erős, őrizd meg, és tartsd meg azt a törvényt, amelyet Mózes, az én szolgám parancsolt neked. Ne térj el tőle se jobbra, se balra, hogy boldogulj mindenütt, amerre csak jársz.

Ne hagyd abba ennek a törvénykönyvnek az olvasását, hanem tanulmányozd éjjel-nappal, őrizd meg, és tartsd meg mindazt, ami ebben meg van írva. Akkor sikerrel jársz utadon, és boldogulsz.

Isten azt mondja Józsuénak, hogy tartsa meg a törvényt, elmélkedjen azon éjjel-nappal, és akkor sikerrel jár minden útján. Az első zsoltában olvashatjuk:

Boldog ember az, aki nem jár a bûnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére,

hanem az ÚR törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal.

Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz.

Az emberek sikert és jólétet keresnek. Isten átadta a szabályokat erre vonatkozóan. Elmélkedjétek ezeken, cselekedjétek ezeket, és így lehettek sikeresek, mert ez a siker feltétele.

Józsué ezt parancsolta a nép előjáróinak:

Menjetek végig a táboron, és parancsoljátok meg a népnek a következőt: Készítsetek magatoknak útravalót, mert három nap múlva átkeltek itt a Jordánon, hogy bemenjétek, és birtokba vegyétek azt a földet, amelyet Istenetek, az ÚR ad nektek birtokul.

A rúbenieknek, a gádiaknak és Manassé törzse felének ezt mondta Józsué:

Emlékezzetek arra az ígére, amelyet az ÚR szolgája, Mózes parancsolt nektek: Istenetek, az ÚR nyugalmat ad nektek, és nektek adja ezt a földet.

Feleségeitek, gyermekeitek és jószágaitok telepedjenek le ezen a földön, amelyet Mózes adott nektek a Jordánon túl. Ti pedig keljétek át harcra készen testvéreitek élén mind, akik vitéz harcosok vagytok, és segítsétek őket,

amíg nyugalmat nem ad az ÚR testvéreiteknek éppúgy, mint nektek, és birtokba nem veszik ők is azt a földet, amelyet Istenetek, az ÚR ad nekik. Azután visszatérhettek birtokul kapott földetekre, hogy birtokoljátok azt, amit az ÚR szolgája, Mózes adott nektek a Jordánon túl, napkeletre.

Azok pedig ezt válaszolták Józsuénak: Mindent megteszünk, amit parancsoltál, és megyünk mindenhová, ahová csak küldesz.

Mindenben úgy hallgatunk rád is, ahogyan Mózesre hallgattunk, csak legyen veled is Istened, az ÚR, ahogyan Mózesrel veled volt.

A második fejezetben Józsué kiküldött két kémeket, hogy kikémleljék Jerikót, amely az első város volt a Jordánon túl. Jerikó az egyik legrégebbi város a világon.

Akkor Józsué, Nún fia, titkon két kémeket küldött Sittímből, és ezt mondta nekik: Menjétek, vegyétek szemügyre azt a földet és Jerikót. Azok elmentek, betértek egy Ráháb nevű parázna nő házába, és ott lefeküdtek.

De Jerikó királyát figyelmeztették: Vigyázz! Izráeli férfiak jöttek ide az éjjel, hogy kémkedjenek az országban.

Jerikó királya ezt üzenté Ráhábnak: Add ki azokat a férfiakat, akik hozzád érkeztek, és betértek a házába, mert azért jöttek, hogy kikémleljék az egész országot.

Az asszony azonban fogta, és elrejtette a két férfit, majd ezt mondta: Igaz, hogy betértek hozzám azok a férfiak, de nem tudtam, honnan valók.

Kapuzárás idején, amikor besötétedett, eltávoztak. Nem tudom, hová mentek azok a férfiak. Fussatok gyorsan utánuk, mert még utolérhetitek őket!

Pedig fölvitte őket a háztetőre, és elbújtatta a lenkóró közé, ami ki volt rakva a háztetőn.

A városbeli férfiak pedig üldözőbe vették őket a Jordán gázlói felé vivő úton. A kaput pedig, amint kimentek az üldözők, bezárták.

Még le sem feküdtek a kémeik, amikor fölment hozzájuk Ráháb a háztetőre,

és ezt mondta nekik: Tudom, hogy az ÚR nektek fogja adni ezt a földet, hiszen rettegés fogott el bennünket, és remeg töletek mindenki, aki ezen a földön lakik.

Mert hallottuk, hogyan szárította ki az ÚR előttem a Vörös-tenger vizét, amikor kijöttetek Egyiptomból, és hogy a Jordánon túl, mit tettetek Szíhónnal és Óggal, az emóriak két királyával, akiket kiirtottatok.

Amikor ezt meghallottuk, megdermedt a szívünk, és még a lélegzete is elállt mindenkinek miattatok. Bizony, a ti Istenetek, az ÚR az Isten fenn a mennyben és lenn a földön.

Most azért esküdjöttek meg nekem az ÚRra, hogy amint én szeretettel bántam veletek, ti is szeretettel bántok majd apám háza népével, és biztos jelét adjátok annak, hogy életben hagyjátok apámat, anyámat, fiú- és nőtestvéreimet és mindenüket, és megmentitek életünket a haláltól.

A férfiak így válaszoltak neki: Életünkkel kezeskedünk értetek, ha ti nem áruljátok el a mi ügyünket. Amikor majd az ÚR nekünk adja ezt a földet, szeretettel és igazságosan bánunk veled.

Azután leeresztette őket kötélen az ablakon át - háza ugyanis a vár falánál volt, és így a várfalnál lakott -, és ezt mondta nekik: Menjétek a hegyekbe, hogy rátok ne találjanak az üldözők, és rejtőzködjétek ott három napig, amíg az üldözők vissza nem térnek. Azután menjétek utatokra!

A férfiak ezt mondták neki: Nem fogjuk megszegni azt az esküt, amelyet neked tettünk.

Ezért amikor bejövünk erre a földre, kösd ezt a piros fonálból font kötelet arra az ablakra, amelyen át leeresztettél bennünket. Gyűjtsd magadhoz a házba apádat, anyádat, testvéreidet és apád egész háza népét.

És akkor, aki csak kijön házad ajtaján az utcára, az maga lesz halálának az oka, mi ártatlanok leszünk. De minket sújtsa a büntetés, ha valaki kezet emel azokra, akik veled lesznek a házban.

Ha azonban elárulod a mi ügyünket, akkor nem kötelez bennünket az az eskü, amellyel megeskettél bennünket.

Az asszony így felelt: Legyen úgy, ahogy mondtátok! Azután elküldte őket, és azok elmentek. A piros kötelet pedig rákötötte az ablakra.

Ez egy gyönyörű kép arról, hogy milyen biztonságban vagyunk mi Jézus Krisztusban. Azok akik megmaradnak Jézusban biztonságban vannak, rajta kívül pedig könnyen áldozattá válhatnak.

A hegyek Jerikó mögött voltak, a Jordán folyóval ellentétes oldalon.

A kémek elmentek, eljutottak a hegyekbe, és ott maradtak három napig, amíg az üldözők vissza nem tértek. Keresték ugyan őket az üldözők mindenfelé, de nem találták.

Azután visszatért a két férfi, lejöttek a hegyekből, átkeltek a Jordánon, és megérkeztek Józsuéhoz, Nún fiához. Elbeszéltek neki mindazt, ami velük történt.

Ezt mondták Józsuénak: Bizony, kezünkbe adta az ÚR azt az egész földet, máris reszket tőlünk annak a földnek minden lakója.

Nagyon érdekes, hogy az Új testamentumban Jézus Krisztus származási vonalában van néhány nő is, pl. Ráháb, egy prostituált, Ruth, egy moábi nő, és Betsabé, Dávid felesége, akit Dávid nem tisztességes úton szerzett. Három ilyen nőt választott Isten arra, hogy az Ő Fiának származási vonalába kerüljenek. Van ennek egy szépsége, mert Jézus azért jött, hogy a bűnös emberekkel azonosulva magára vegye az ember bűneit és büntudatát, és helyette meghaljon. Ahelyett, hogy Jézus valamiféle kékvérű királyi vonalból származott volna, a felmenői között egyszerű, közönséges, bűnös embereket találunk.

A harmadik fejezet:

Józsué másnap korán reggel fölkelt, fölkerekedtek Sittímből, és eljutottak a Jordánhoz; ő meg Izráel fiai mindnyájan. Ott táboroztak, mielőtt átkeltek volna.

Három nap múlva végigmentek az elöljárók a táboron,

*és ezt parancsolták a népnek: Ha azt látjátok, hogy a lévita papok fölemelik Isteneteknek, az ÚRnak szövetségládáját, akkor ti is kerekedjete föl, és menjetek utána.
De legyen mintegy kétezer könyök távolság köztetek és közte; ne menjetek közel hozzá.*

Kétezer könyök kb. egy kilométernek felel meg.

*Józsue ezt mondta a népnek: Szenteljétek meg magatokat, mert holnap csodákat tesz köztetek az ÚR.
A papoknak pedig ezt mondta Józsue: Vegyétek föl a szövetség ládáját, és vonuljatok a nép előtt!
Fölvették tehát a szövetség ládáját, és mentek a nép előtt.*

Az ÚR pedig ezt mondta Józsue-nak: A mai napon kezdlek nagygyá tenni az egész Izráel előtt, hadd tudják meg, hogy veled leszek, ahogyan Mózes-sel is velem voltam.

Te azért parancsold meg a szövetség ládáját vivő papoknak: Amikor odaértek a Jordán vizének a széléhez, álljatok bele a Jordánba.

Azután ezt mondta Józsue Izráel fiainak: Jöjjetek ide, és hallgassátok meg Isteneteknek, az ÚRnak beszédét!

Ebből tudjátok meg, hogy az élő Isten van köztetek - mondta Józsue -, és hogy ő valóban elüzi előleket a kánaániakat, a hettitákat, a hivvieket, a perizzieket, a girgásiakat, az emóriakat és a jebúsziatekat:

Íme, az egész föld Urának a szövetségládája átmegy előttetek a Jordánon!

Most tehát válasszatok ki tizenkét férfit Izráel törzseiből, törzsenként egy-egy férfit.

És mihelyt a Jordán vizét érinti a papok lába, akik az ÚRnak, az egész föld Urának a ládáját viszik, a Jordán vize kettéválik, a felülről lefelé folyó víz megáll, mint egy gát.

Akkor fölkerekedett sátraiból a nép, hogy átkeljen a Jordánon. A papok vitték a szövetség ládáját a nép előtt.

A ládát vivők megérkeztek a Jordánhoz, és a ládát vivő papok lába a folyó szélén belemerült a vízbe. A Jordán medre pedig az aratás idején mindvégig egészen tele volt.

Egyszerre csak megállt a fölülről lefelé folyó víz, gátként feltornyosult egy nagy szakaszon Ádámnál, annál a városnál, amely Cárétán mellett volt. A pusztai tenger, azaz a Sós-tenger felé folyó víz pedig teljesen különvált. Így kelt át a nép Jerikóval szemben.

Az ÚR szövetségládáját vivő papok ott álltak szilárdan a Jordán száraz medrében. Egész Izráel átkelt, és mindaddig száraz volt a meder, amíg az egész nép mindenestül át nem kelt a Jordánon.

Ugyanúgy, ahogy Isten kettéválasztotta a Vörös-tengert, most a Jordán folyását állította meg áradás idején.

Amikor a Vörös-tengerhez értek, akkor Mózes kinyújtotta a botját, a tenger kettévált, és száraz lábbal keltek át rajta. De a Jordánnál nem így történt. Az Úr próbára tette a hitüket: megengedte, hogy a papok lába vizes legyen, mert be kellett menjenek a folyóvízbe. Biztos, hogy nem volt könnyű, és el tudom képzelni, hogy még maga Józsue is aggódni kezdett néhány pillanatig, amikor beléptek a vízbe.

Ez már azt jelentette, hogy Istennel egy újfajta kapcsolatot kezdtek kialakítani: a hit kapcsolatát, amely mindannyiunk számára hihetetlenül fontos.

Azelőtt, amikor a tengerbe léptek, már látták, hogy Isten munkálkodik, mert kettévált a tenger, de most egy lépéssel tovább viszi őket Isten, és már azelőtt ki kell lépjenek hitben, mielőtt bármiféle bizonyítékot láthatnának.

Amikor az egész nép mindenestül átkelt a Jordánon, azt mondta az ÚR Józsue-nak:

Válasszatok ki a népből tizenkét férfit, törzsenként egy-egy férfit,

és ezt a parancsot adjátok nekik: Vegyete föl tizenkét követ innen a Jordán közepéből, ahol a papok lába áll szilárdan, vigyéte azokat magatokkal, és tegyéte le a szálláson, ahol ma éjjel megszálltok.

Józsue odahívta azt a tizenkét férfit, akiket Izráel fiai közül kijelölt, törzsenként egy-egy férfit,

és ezt mondta nekik Józsué: Menjete be a Jordán közepébe, Isteneteknek, az ÚRnak ládája elé, és vegyen föl mindegyikötök egy-egy követ a vállára; Izráel törzseinek a száma szerint.

Legyen ez emlékeztető jelül közöttetek; és ha majd megkérdezik fiaitok, hogy miféle kövek ezek, akkor ezt mondjátok nekik: Kettévált a Jordán vize az ÚR szövetségládája előtt, amikor átkelt a Jordánon; kettévált a Jordán vize, és erre emlékeztetik ezek a kövek Izráel fiait mindörökké.

Izráel fiai úgy cselekedtek, ahogyan Józsué parancsolta.

Nagyon érdekes, hogy Isten azt akarja, hogy az Ő erejét és óhajait átadjuk a gyerekeinknek is, hogy ne felejtsek el azt, amit Isten értünk tett. Szomorú és tragikus, hogy nagyon kevés ébredés jutott el a második generációig. Mi most (1980-ben) hatalmas ébredésnek vagyunk részesei. Amit itt Isten végez, az egy olyan lelki jelenség, amelyről az egész világ beszél körülöttünk.

Isten Szentlelke hatalmasan munkálkodik, és Isten egy teljesen új embercsapatot nevel fel. Most kb. 150 hivatalosan elismert közösség van, amelyek mind a Calvary-ból indultak el, és azokon kívül is százas nagysegregndűek a nem hivatalos közösségek. Ha ez ilyen ütemben folytatódna, akkor tíz éven belül 10.000 Calvary lesz az Egyesült Államokban. Isten hatalmas módon dolgozik, és mi megtapasztalhatjuk Isten munkájának izgalmát és élevezetét. Isten 14 év alatt olyan hatalmas munkát végzett, hogy csak ámulni és bámulni tudunk mindezen.

Viszont az is igaz, hogy az egyháztörténelem során már voltak ilyen munkálkodásai a Szentléleknek, de nagyon ritkán jutottak el a második generációig. Amint növekedünk, előbb-utóbb formálissá kell tenni bizonyos dolgokat, szabályokat kell felállítani, és abban a pillanatban, amikor korlátokat kezdünk felállítani, Isten munkáját kezdjük korlátozni.

Ha majd meghalok, akkor valami ostoba ember emléket akar majd állítani Chuck Smith-nek. Lesz egy Chuck Smith-ről elnevezett tornaterem, vagy valami hasonló. Isten őrizz ettől! Ez Jézus Krisztus munkájának az emléke, és arra kell emlékezzünk, amit Ő tett, sose emeljünk emlékműveket embereknek, Istenem óvjál minket ettől! Senki se emlékezzen rám, csak Isten munkájára!

Az emlékoszlopot nem Józsuének állították, hanem azért, hogy amikor a gyerekek megkérdezik, hogy miért van ott, akkor az apák el tudják mondani, hogy úgy keltek át a Jordánon, hogy Isten megállította a víz folyását. Ilyen Istent szolgálunk mi! Isten munkájának emlékeztetere állították az oszlopot. Bárcsak sohasem tévesztenénk szem elől, hogy a munkálkodás sohasem ember érdeme, hanem Isten dicsősége!

Isten azt szertné, hogy átadjuk a gyerekeinknek az Ő igazságát, dicsőségét, erejét, és mindezt úgy éri el, hogy kérdéseket teremt a gyermekek elméjében. Gondolkoztatok-e már azon, hogy egy gyermek miért kérdez olyan sokat? Mert a Szentlélek szándékosan alakította így őket, azért, hogy a gyerekek tanuljanak. Tanítsátok őket, és legyen az emlékoszlop egy alkalom arra, hogy megosszátok velük Isten munkáját és erejét.

Tizenkét követ állított föl Józsué a Jordán közepén is, azon a helyen, ahol a szövetség ládáját vivő papok lába állt. Ott is vannak mind a mai napig.

Két oszlopot állítottak: egyet a Jordánban, és egyet a parton. Érdekes dolog lenne búvárruhába bújni, és megnézni, hogy vajon ma is ott vannak ezek a kövek a Jordánban?

A ládát vivő papok a Jordán közepén álltak, amíg végbe nem ment mindaz, amit Józsué az ÚR parancsára elmondott a népnek. Mindezt már Mózes így parancsolta Józsuének. A nép pedig sietve átkelt. Miután az egész nép mindenestül átkelt, az ÚR ládája is átkelt a papokkal együtt, és a nép élére állt.

Rúben fiai, Gád fiai és Manassé törzsének a fele is harcra készen kelt át Izráel fiai élén, ahogyan meghagyta nekik Mózes.

Mintegy negyvenezer fölfegyverzett ember kelt át az ÚR színe előtt, hogy harcoljon Jerikó síkságán.

Az ÚR naggyá tette azon a napon Józsuét egész Izráel szemében. Éppúgy tisztelték egész életében, mint ahogyan Mózeszt tisztelték.

Az ÚR azt mondta Józsuénak:

Parancsold meg a Bizonyság ládáját vivő papoknak, hogy jöjjenek ki a Jordánból.

Józsué tehát megparancsolta a papoknak, hogy jöjjenek ki a Jordánból.

Amikor kijöttek az ÚR szövetségládáját vivő papok a Jordán közepéből, alighogy szárazra tették lábukat, visszatért helyére a Jordán vize, és úgy folyt egész medrében, mint azelőtt.

Az első hónap tizedikén jött fel a nép a Jordánból, és tábort ütött Gilgálban, Jerikó keleti határán.

Azt a tizenkét követ, amelyet a Jordánból vettek ki, Gilgálban állíttatta föl Józsué,

és ezt mondta Izráel fiainak: Ha majd megkérdezik fiaitok apáiktól, hogy miféle kövek ezek, magyarázzátok el fiaitoknak, hogy szárazon kelt át Izráel itt a Jordánon.

Az ötödik fejezetben minden férfit körülmetéltek, mivel a pusztában senki sem metélkedett körül, mióta kijöttek Egyiptomból. A körülmetélkedés a testi vágyaktól való elszakadást jelképezte. Isten olyan népet akart, akiknek a szíve a Lélekben volt. Isten azt mondta, hogy „metéljétek körül a szíveteket”, másszóval vágjátok ki a szívetekből a testi vágyaitokat.

Pál a Római levélben a zsidók hibájáról szól, mivel ők erről a külső jelképről gondoskodtak valóságos tartalom nélkül. Annak ellenére, hogy fizikailag körülmetéltek, a szívük mégis képmutatón a test vágyai felé fordult.

Az izraeliek most az Igéret földjére belépve egy új kapcsolatba kerültek Istennel, amely egy olyan lelki kapcsolat, amelyet Isten veletek is meg akar teremteni: ez a testi vágyaitok felett győzedelmeskedő élet! Ezért fontos volt, hogy most minden felnőtt férfi körülmetélkedjen, és ezáltal a testi vágyaktól való elszakadás nyomán a Lélek szerint életet kezdje élni Isten szíve szerint.

Az ÚR pedig ezt mondta Józsuénak: Ma hártottam el rólatok az egyiptomi gyalázatot. Ezért hívják azt a helyet Gilgálnak mind a mai napig.

Gilgál azt jelenti, hogy elgurítani, elhárítani. Egyiptom mindig a test vágyait jelképezi. Ezt hártotta el Isten róluk a földre való bemenetelkor.

Amikor Gilgálban táboroztak Izráel fiai, elkészítették a páskát a hónap tizennegyedik napján este Jerikó síkságán.

Ez az első páska ünnep az Igéret földjén.

A páska második napján kovásztalan kenyeret ettek a föld terméséből és pörkölt gabonát ugyanazon a napon.

A manna pedig megszűnt a következő naptól fogva, hogy ettek a föld terméséből. Nem volt többé mannája Izráel fiainak, hanem már abban az évben Kánaán földjének a termését ették.

Most már új étrendet is kaptak. A Lélek szerinti élet nagyon változatos, és izgalmas, mert sohasem tudod előre, hogy mit tervezett Isten számodra a mai napon. Én sosem vagyok izgalmak hiányában.

Amikor Józsué Jerikónál volt, föltekintett, és látta, hogy egy férfi áll előtte, kivont karddal a kezében. Odament hozzá Józsué, és megkérdezte tőle: Közénk tartozol, vagy ellenségeinkhez?

*Az pedig így felelt: Nem, hanem az ÚR seregének a vezére vagyok. Most jöttem. Ekkor Józsué arccal a földre borult előtte, és ezt mondta neki: Mit akar mondani szolgáljának az én Uram?
Az ÚR seregének a vezére ezt felelte Józsuénak: Oldd le sarudat a lábadról, mert szent az a hely, ahol állsz. Józsué pedig úgy tett.*

Józsué itt Jézussal találkozott, aki az Úr seregeinek vezére. Ha egy angyal lett volna, akkor visszautasította volna az imádatot. A Jelenések könyvében János többször is imádni akarta az angyalt, de az mindig azt mondta, hogy „Állj fel, és az Urat imádd!” Isten azt mondta, hogy „Egyedül az Urat imádd, a te Istenedet!” Ezért az Úr seregeinek vezére senki más, csak Jézus lehet, aki ott áll készen arra, hogy bevezesse őket az Igéret földjére.

Itt egy követendő példát láthatunk egy igazi vezetőről. A legnagyobb vezető az, akit az Úr vezet. Isten azért választott Józsuét Izrael vezetőjének, mert Józsué engedte, hogy az Úr vezesse őt. Egyetlen ember sem megfelelő a vezetésre, aki nem rendeli magát alá a felsőbb vezetésnek. Ez a történelem tragédiája is, mert sok önkényeskedő vezető került trónra. Ezek az autokratikus önkényurak nem érezték semmiféle felelőséget senki iránt, és ők lettek a legfelsőbb hatalom miközben teljesen kiszipolyozták mindenkit. Az ilyenek alatt az emberek mindig szenvednek. Akik viszont alárendelték magukat az Úr trónusának, azok képesek jól uralkodni a saját trónjukon.

Amikor a százados Jézustól azt kérte, hogy gyógyítsa meg a beteg szolgáját, Jézus azt mondta, hogy „elmegyek a házába”. De a százados azt mondta, hogy „nem vagyok méltó arra, hogy eljőjj. Én is valakinek a szolgálatában vagyok és alattam is katonák szolgálnak.” Ezzel felismerte Jézus pozícióját, aki alárendelte magát az Atyának, és közben saját magának is megvolt a hatalma. „Egyiknek azt mondom, hogy tedd meg ezt, és ő megteszi, a másiknak, hogy tedd meg azt, és ő is megteszi, de én is más hatalma alatt állok. Tudom, hogy Neked is van hatalmad arra, hogy csak egy szót szólj, és a szolgám meg fog gyógyulni.” Jézus erre azt felelte, hogy „ilyen hitet nem láttam egész Izraelben.”
Ez az ember felismerte, hogy mit jelent a valódi hatalom.

Bár csak megértenénk, hogy semmilyen jogunk sincs másokat vezetni, ha nem állunk hatalom alatt!

A 6.-ik fejezetben elkezdődik a föld elfoglalása. Jerikó bevételének módja nagyon lenyűgöző volt:

Ekkor azt mondta az ÚR Józsuénak: Lásd! A kezédbe adom Jerikót és királyát vitéz harcosaival együtt. Vegyétek hát körül a várost, valamennyi harcos kerülje meg egyszer a várost. Így tégy hat napon át! Hét pap vigyen hét kosszarvból készült kürtöt a láda előtt. A hetedik napon hétszer kerüljétek meg a várost, és a papok fújják meg a kürtöket.

És ha majd hosszan fújják a kosszarvakat, ti pedig meghalljátok a kürt szavát, hatalmas harci kiáltásban törjön ki az egész nép. Akkor le fog omlani a város kőfala, és a nép bevonulhat, mindenki egyenest előre.

Józsué, Nún fia tehát hívatta a papokat, és így szólt hozzájuk: Vegyétek föl a szövetség ládáját, hét pap pedig vigyen hét kosszarvból készült kürtöt az ÚR ládája előtt.

A népnek pedig ezt mondta: Vonuljatok föl, vegyétek körül a várost, és a fegyveresek vonuljanak az ÚR ládája előtt.

És úgy történt, ahogyan Józsué megmondta a népnek. A hét pap, aki a hét kosszarvból készült kürtöt vitte, az ÚR előtt vonult, és fújta a kürtöket. Az ÚR szövetségládája pedig utánuk haladt.

A fegyveresek a kürtöket fúvó papok előtt haladtak, az utóvéd meg a láda után ment, és folyton fújták a kürtöket.

A népnek ezt parancsolta Józsué: Ne kiáltatok, a hangotokat se lehessen hallani, és egy szó se jöjjön ki a szátokból addig, amíg azt nem mondom nektek, hogy törjete ki harci kiáltásban.

El tudom képzelni, hogy a jerikóiak néhány nap után kezdtek félni. Itt egy sereg, amely el akarja foglalni a városukt: hét fickó fújja a kosszarvakat, aztán mögöttük mások valamiféle ládát cipelnek, és az egész sereg szó nélkül vonul utánuk, majd végül elvonulnak. Minden nap így ment ez 6 napig.

Történt pedig a hetedik napon, hogy hajnalhasadtával fölkeltek, és az addigi szokás szerint megkerülték a várost, de hétszer. Csak ezen a napon kerülték meg hétszer a várost.

Amikor hetedszer fújták meg a papok a kürtöket, ezt mondta Józsué a népnek: Kiáltozzatok, mert nektek adja az ÚR a várost.

És a hatalmas kiáltás közepette leomlottak Jerikó falai. Elég hihetetlen történet, de igaz. Ha elég nagy az Istenetek, akkor semmiféle problémátok nem lehet ezzel. Isten ledöntötte Jerikó falait, és így Józsué és az izraeliek bevették a várost.

A parancs az volt, hogy Jerikóból semmiféle zsákmányt sem vihettek el a maguk számára. Ez az első város, amelyet bevesznek az Igéret földjén. Minden arany, ezüst, réz vagy vas az Úr kincstárába kerül, mert ezek az első gyümölcsök, amelyek mindig az Úr gyümölcsei.

Abban az időben mondta ezt az esküt Józsué: Átkozott legyen az ÚR előtt az az ember, aki hozzáfog, hogy fölépítse ezt a várost, Jerikót! Elsőszülöttjére rakja le az alapját, és legkisebb fiára állítsa föl kapuit!

Honnan tudhatta Józsué ezt? Évszázadokig nem történt semmi, de a Királyok első könyvében, a 16:34-ben a király eldöntötte, hogy felépítik Jerikót. Akkor kezdtek építeni, amikor az elsőszülött fia megszületett, és a kapukat akkor állították fel, amikor a legfiatalabb fia született meg. Józsué próféciaja betű szerint beteljesedett, és a király átkozottá vált.

A 7.-ik fejezetben:

De Izráel fiai hibát követtek el a város kiirtásakor, mert a Júda törzséből való Ákán, Karmi fia, Zabdi unokája, Zerah dédunokája, elvett a kiirtandó dolgokból. Ezért föllángolt az ÚR haragja Izráel fiai ellen. Józsué ugyanis néhány férfit küldött Jerikóból Ajba, amely Bét-Áven mellett van, Bételtől keletre, és azt mondta nekik: Menjetek, és nézzetek körül azon a földön. A férfiak fölmentek, és kémkedtek Ajban.

A Jordán egy síkságon folyik keresztül, és Jerikó is ezen a sík területen fekszik. Jerikóból Bételig és Ajig igen meredek út vezet a hegyre fel. Jerikó kb. 350 méterrel a tengerszint alatt fekszik, míg Betel kb. 850 méter magasan a tengerszint felett. Gyönyörű völgy vezet felfelé Jerikóból Bételbe.

Amikor visszatértek Józsuéhoz, azt mondták neki: Ne vonuljon föl az egész nép. Csak két- vagy háromezer ember vonuljon föl, azok is megverik Ajt. Ne fáraszd oda az egész népet, mert kevesen vannak azok.

Fölvonultak tehát oda a népből mintegy háromezren, de megfutamodtak Aj emberei elől.

Megöltek közülük Aj emberei mintegy harminchat embert, üldözték őket a kaputól egészen Sebárimig, és megverték őket a lejtőn. Ekkor valósággal megolvadt a nép szíve, és olyanná lett, mint a víz.

Józsué pedig megszagatta ruháját, arccal a földre borult az ÚR ládája előtt, és úgy maradt estig Izráel véneivel együtt. A fejükre port hintettek.

Közben ezt mondta Józsué: Jaj, URam, URam! Miért is hoztad át ezt a népet a Jordánon, ha most az emóriak kezébe adsz bennünket, hogy elpusztítsanak? Bárcsak azt határoztuk volna, hogy a Jordánon túl maradunk!

Ó, Uram! Mit mondjak most, hogy Izráel máris meghátrált ellenségei előtt?

Ha meghallják ezt a kánaániak és az ország többi lakói, akkor körül fognak bennünket, és még a nevünket is kiirtják a földről. Mit teszel akkor a te nagy nevedért?

Az ÚR azt felelte Józsuénak: Kelj föl! Miért estél arcra?

Ez hasonló ahhoz, mint amikor Mózes arcra borult Isten előtt, amikor nyomukban az egyiptomi hadsereggel Izrael gyermekei előtt ott volt a Vörös-tenger, és két hatalmas hegy közé szorulva úgy érezték, hogy csapdába estek. Az Úr pedig azt mondta Mózesnek, hogy „ez most nem az imádság ideje, hanem a haladásé.”

Józsué is arcra borulva félelmében az Úrhoz kiált, de az Úr ezt mondta:

Az ÚR azt felelte Józsuének: Kelj föl! Miért estél arcra?

Vétkezett Izráel, áthágták szövetségemet, amelyre köteleztem őket, mert elvettek a kiirtandó dolgokból, loptak is, és titokban a holmijuk közé tették.

Ekkor Istennel egy új lelki kapcsolat kezdetén vagyunk. Isten nem ígérte azt, hogy csak győzelmeink lesznek, mert vannak harcok, óriások a földön. A testünk nagyon hosszú ideje a saját vágyait szolgálta. Azért tudták első akadályt legyőzni, mert hajszálpontosan betartották az Úr utasításait. De az első győzelem után máris jelentkezett az elbizakodás veszélye.

„Uram, már nincs szükségünk a segítségedre Ajal kapcsolatban, mert már ismerjük a győzelem folyamatát. Aj egyáltalán nem olyan nagy, mint Jerikó, és ha Jerikót bevettük, akkor Aj nem lehet gond. Uram, ez esetben nincs szükségünk Rád. Józsué, ne küldd el az egész sereget, csak egy pár emberrel be tudjuk ezt venni.

Hányszor történik meg az, hogy amikor Isten győzelmet adott a testünk egyik nagy kihívásával szemben, akkor önteltséggel és győzelmi mámorral telünk meg, és azt gondoljuk, hogy „megvan, sikerült, nincs további segítségre szükségem, mert ezt a kis dolgot már én magam is kezelni tudom.” Saját erőből indulok neki, anélkül, hogy először Istent keresném.

Isten azt mondta Józsuének, hogy „Kelj fel! Miért kiáltasz most hozzám?” Ha Józsué először az események előtt imádkozott volna, akkor nem jutott volna ebbe a helyzetbe. Ez gyakran igaz a mi életünkben is: elfelejtünk a dolgok előtt imádkozni és akkor miután megtörtént a baj, akkor térdre kell boruljunk az Úr előtt.

A túlzott önbizalmat hihetetlen módon tudja az ellenség kihasználni. Figyeljete erre, és tudjátok meg, hogy a test legkisebb vágyát sem lehet legyőzni az Úr utmutatása és segítsége nélkül. Sajnálom, hogy így van, de ti is ugyanolyan gyengék vagytok, mint én, amikor a test ellen hadakoztok. Az Úr segítségére van szükség az életünk minden területén, ha győzedelmeskedni akarunk.

Ez azért van így, mert az Úr nem akarja azt, hogy ostoba felfuvalkodottakká váljunk, és azzal dicsekedjünk, hogy milyen nagyszerű módon győztük le a túlzott étvágyunkat, vagy más dolgokat, és ennek nyomán másokra farizeusként nyomást gyakoroljunk. „Nekem is volt ilyen problémám, de ezt és ezt csináltam, és bárki meg tudja ezt tenni, ha tényleg akarja.”

Ez egy szörnyen ostoba magatartás, mert azt sugallja, hogy ha olyan jó volnál, mint én, akkor neked is sikerülne. Ezért Isten tudatunkba vési, hogy milyen reménytelenül el vagyunk veszve az Ő segítsége nélkül. Amikor aztán eljön a győzelem, csak annyit mondhatok, hogy „Köszönöm Istenem, te tetted ezt.”

Én már mindent,... mindent megpróbáltam, hogy megszabaduljak a hirtelen haragú természetemtől. El nem tudjátok képzelni, hogy mi mindent tettem meg! Nagyon utáltam, amikor elvesztettem az uralmam az érzéseim fölött. Egy napon Isten elvette tőlem! Sokáig én akartam ellenőrzésem alatt tartani, mert édesanyám mindig azt mondta, hogy „Fiam, uralkodj magadon.” Megpróbáltam, és voltak időszakok,

amikor elég jó eredménnyel. Igaz, hogy belül hatalmas gőz forrongott bennem, de nem esett le a fedő róla. Aztán amikor egyszer csak felrobbantam, akkorra már olyan nagy volt a nyomás, hogy nagyon vad lettem. És után meg szörnyen éreztem magam, büntudatom volt mindig.

Aztán egyszer csak Isten elvette az egészséget, és többet nem kellett én ellenőriznem a dolgokat, mert nem gyúlt már harag bennem, nem haragudtam többé. Évekig nem is vettem észre, hogy ez megtörtént. Egy nap valami olyan történt, amely régen hatalmas haragra lobbantott, és most nem történt semmi. Nem volt gőz, nem volt harag, és ekkor döbbsentem rá, hogy Isten elvette azt a vad, szörnyű természetet tőlem. Áldott legyen az Úr neve! Most már nincs semmiféle sikerformulám arra, hogy hogyan kell ellenőrzésünk alatt tartani a kirohanásainkat. Mindegyiket kipróbáltam, és egy sem működött. De rájöttem, hogy amit én nem tudtam megtenni, azt az Úr megtette akkor, amikor már kétségbeesésemben feladtam a harcot, és hozzá kiáltottam: „Istenem segíts, mert én nem tudom megtenni.”

Gyakran azt gondoljuk, hogy amikor Istenhez kell forduljunk, akkor már elértünk a kötelünk végére, és mekkora tragédia, hogy idáig jutottunk... De a valóság az, hogy ez egy áldás, mert ez a végső kiáltás általában a győzelmi kiáltást megelőző pillanat. Amikor Isten a legvégső kétségbeesés határára juttat, és tudod, hogy semmi esélyed sincs, és feladod, akkor tud Ő közbelépni, és munkálkodni, mert akkor már túlvezetett önmagadon. Amikor aztán Ő megteszi, akkor én nem játszom az ostobát, és nem dicsekszem úgy, mintha én tettem volna. Isten önmagának tulajdonítja az életünk győzelmének dicsőségeit.

Vétkezett Izráel, áthágták szövetségemet, amelyre köteleztem őket, mert elvettek a kiirtandó dolgokból, loptak is, és titokban a holmijuk közé tették.

...

Józsué korán reggel fölkelt, felsorakoztatta Izráel törzseit, és a sorsvetés Júda törzsét jelölte meg. Azután felsorakoztatta Júda nemzetségeit, és a sorsvetés Zerah nemzetségét jelölte meg. Azután felsorakoztatta Zerah nemzetségéből a férfiakat, és a sorsvetés Zabdit jelölte meg. Amikor az ő családjának a férfiai sorakoztatta fel, a sorsvetés a Júda törzséből való Ákánt, Karmi fiát, Zabdi unokáját, Zerah dedunokáját jelölte meg.

Vajon hogy éreztétek volna magatokat Ákán helyében?

Ekkor azt mondta Józsué Ákának: Fiam, adj dicsőséget az ÚRnak, Izráel Istenének! Tégy bűnvallást előtte, és mondd el nekem, hogy mit tettél, ne titkolj el semmit előttem.

Ákán így válaszolt Józsuének: Bizony, vétkeztem az ÚR, Izráel Istene ellen, mert ezt meg ezt tettem: Megláttam a zsákmány között egy szép sineári köntöst, kétszáz sekel ezüstöt és egy ötven sekel súlyú aranyrudat. Megkívántam és elvettem őket. Ott vannak a sátramban elásva a földbe, az ezüst is alattuk van.

Ekkor Józsué követeket küldött, ezek elfutottak a sátorba, és csakugyan el volt ásva mindez a sátrában, és az ezüst is alatta volt.

Kihozták a sátorból, odavitték Józsuéhoz és Izráel fiaihoz, és odatették az ÚR színe elé.

Ákán az Urat lopta meg, mert megkívánta ezeket a dolgokat. Azt hitte, hogy senki sem fogja megtudni, de a bűne harminchat ember életébe került.

Gyakran azt mondjuk, hogy az én bűnöm csak engem érint, nekem fáj. De ez nem így van. A bűnöd másokra is rossz hatással van. Ákánt megkövezték a bűnéért.

Elindult tehát Józsué az egész hadinéppel, és fölvonultak Aj ellen. Kiválasztott Józsué harmincezer erő vitézt, és elküldte őket éjjel.

Ezt a parancsot adta nekik: Figyeljetez rám! Álljatok lesbe a városnál, a várostól nyugatra. Ne legyetek nagyon messze a várostól, és legyetek mindnyájan készenlétben!

Én a velem levő egész néppel megközelítem a várost. Ha majd kijönnek ellenünk, mint először, elfutunk előlük.

Ők utánunk fognak jönni annyira, hogy elszakítjuk őket a várostól, mert azt gondolják, hogy futunk előlük, mint először. Mi tehát futunk előlük.

Ti akkor indítsatok támadást a leshelyről, és vegyétek birtokba a várost, mert Istenetek, az ÚR, kezetekbe adja azt.

És ha majd beveszitek a várost, gyűjtsátok föl azt. Az ÚR szava szerint cselekedjete! Lássátok, ezt parancsoltam nektek!

Azután elküldte őket Józsué. Azok elmentek a leshelyre, és elhelyezkedtek Bétel és Aj között, Ajtól nyugatra. Józsué pedig a nép között töltötte ezt az éjszakát.

Korán reggel fölkelt Józsué, számba vette a népet, azután fölvonult Izráel véneivel a nép élén Aj ellen.

Az egész vele levő hadinép felvonult. Így közeledtek, és megérkeztek a város alá. Tábort ütöttek Ajtól északra, úgyhogy egy völgy volt köztük és Aj között.

Ekkor kijelölt mintegy ötezer embert, és lesbe állította őket Bétel és Aj között a várostól nyugatra.

Így helyezték el a népet: a tábor egészét a várostól északra, a hátba támadókat pedig a várostól nyugatra. Józsué ezt az éjszakát a völgyben töltötte.

Látta ezt Aj királya. A város férfiai pedig nagy hirtelen korán kivonultak, hogy harcoljanak Izráel ellen; a király és egész népe a kijelölt helyre ment, a síkság szélére, mert nem tudta, hogy lest vetettek neki a várostól nyugatra.

Józsué és egész Izráel pedig, mintha vereséget szenvedtek volna tőlük, futásnak eredtek a puszta felé.

Ekkor hadba szólították az egész népet, amely még a városban volt, hogy üldözzék őket. Üldözték is Józsuét, és elszakadtak a várostól.

Nem maradt senki Ajban és Bételben, aki ne vonult volna ki Izráel ellen. A várost tárva-nyitva hagyták, és úgy üldözték Izráelt.

Akkor ezt mondta az ÚR Józsuénak: Nyújtsd ki a kezedben levő dárdát Aj felé, mert a kezembe adtam azt. Józsué kinyújtotta a kezében levő dárdát a város felé.

Erre a lesben állók gyorsan fölkeltek helyükről, és futni kezdtek, amint Józsué kinyújtotta a kezét. Behatoltak a városba, elfoglalták, és nyomban felgyújtották a várost.

Amikor az ajbeliek hátrafordultak, látták, hogy a város füstje száll az ég felé, és nincs módjuk se erre, se arra menekülni, mert a puszta felé menekült nép is visszafordult üldözői ellen.

Amikor ugyanis látta Józsué és egész Izráel, hogy a lesben állók elfoglalták a várost, és hogy a város füstje száll fölfelé, visszafordultak, és vágni kezdték az ajbelieket.

A városban levők is kijöttek ellenük, és így az izráeliek közé kerültek. Ezek innen, azok onnan vágják őket, úgyhogy senki sem maradt, aki elfuthatott vagy elmenekülhetett volna.

Aj királyát azonban élve fogták el, és Józsué elé vitték.

Az Úr vezetésével győzelmet arattak.

Ekkor oltárt épített Józsué az ÚRnak, Izráel Istenének az Ébál hegyen, ahogyan megparancsolta Mózes, az ÚR szolgája Izráel fiainak, és ahogyan meg is van írva Mózes törvénykönyvében. Oltárt épített faragatlan kövekből, amelyekhez nem nyúltak vassal. Égőáldozatokat áldoztak azon az ÚRnak, és békeáldozatokat vágtak.

És felírta ott a kövekre Mózes törvényének a mását; Izráel fiai előtt írta fel.

Az egész Izráel, annak vénei, elöljárói és bírái ott álltak kétfelől a láda mellett, az ÚR szövetségládáját vivő lévita papokkal szemben, mind a jövevények, mind a született izráeliek, fele a Garizim hegye irányában, fele pedig az Ébál hegye irányában, ahogyan Mózes, az ÚR szolgája megparancsolta, hogy így áldják meg Izráel népét első ízben.

Azután fölolvasta Józsué a törvényt minden igéjét, az áldást és az átkot, pontosan úgy, ahogyan meg van írva a törvénykönyvben.

Mindabból, amit Mózes megparancsolt, egyetlen szó sem volt, amit ne olvasott volna föl Józsué Izráel egész gyülekezete előtt, meg az asszonyok, gyermekek és jövevények előtt, akik köztük éltek.

Ismét elismételték Isten áldásainak és átkainak feltételeit.

75 perc